

Vlucht in de werkelijkheid

Patrick Wouters

Vlucht in de werkelijkheid

Brave New Books

2022

Vlucht in de werkelijkheid

© 2022 Patrick Wouters

Vormgeving omslag: Julian Wouters

Omslagfoto: *Sunset at Menimi, Suriname*, Charlene van Varsseveld

Auteursfoto: Julian Wouters

Eerste uitgave december 2022

Tweede uitgave januari 2023

Derde, gewijzigde uitgave april 2023

Brave New Books

ISBN 978 94 646 5693 0

ISBN 978 94 646 5769 2 (e-book)

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor Julian, Lara en Claire

Iedere overeenkomst met bestaande personen berust op
stom toeval.

'Zet je dat er wel bij?!'

'Ja, mam!'

Vlucht in de werkelijkheid

(Fragment)

De nacht maakt mij meteen onrustig,
ik sta alleen voor het open raam
en achter me hoor ik jouw hakken,
op de trap roep jij mijn naam.

Ik voel je handen op mijn schouders.
Je vraagt: wat is er toch vandaag?
Je bent zo somber en afwezig.
Ik weet geen antwoord op die vraag.

Ik maak me zorgen over alles,
is het goed wat ik hier doe?
Komen er weer andere tijden
en waar moet ik dan naartoe?

“Vlucht In De Werkelijkheid”

Tekst: Lennaert Nijgh

Muziek: Boudewijn de Groot

© Hans Kusters Music NV / Strengolt Music Publishing BV

Intro

Ik kende Erik nog uit de tijd van mijn eerste krantenwijk. Later werkten we in dezelfde toko. We waren vijftien jaar toen we begonnen met ons eerste zomervakantiebaantje: vakkenvullen, bedienen in het restaurant en aan de afhaalcounter. We mochten eten wat we wilden. Na de zomer werkten we op koopavonden en zaterdagen. Soms meldden we ons ziek op school en stonden dan op pasar malams door het hele land. De zaak ging uiteindelijk na vijf jaar over de kop.

We waren vrienden voor het leven. Tenminste, dat dacht ik. Na zijn laatste werkdag verloren we elkaar uit het oog. Tot we elkaar jaren later op een zachte winteravond tegen het lijf liepen bij het Nationaal Archief in Den Haag, waar we allebei onderzoek deden naar onze Indische familiegeschiedenis. Hij vertelde honderduit over de zijne. Hij was geobsedeerd door het geboorteland van zijn (groot)ouders, waar we allebei, zonder dat van elkaar te weten, op ons dertigste voor het eerst naartoe gingen.

Ook Erik verzamelde boeken met Indische familiefoto's en was jarenlang een vaste bezoeker van de Pasar Malam Besar (later de Tong Tong Fair) in Den Haag. Erik kende iedereen en iedereen kende Erik. We wisselden e-mailadressen uit en opnieuw

gingen we ieder onze eigen weg. We zouden elkaar wel weer zien. Zo was onze vriendschap, vrijblijvend voor de buitenstaander, vanzelfsprekend en impliciet voor onszelf: wij konden de draad *anytime* oppakken, ook als we elkaar lange tijd niet meer zouden spreken, e-mailen of zien.

Van zijn weduwe kreeg ik de verhuisdoos met de inhoud van zijn locker op het ministerie waar hij twintig jaar werkte. Die zat vol met kranten- en magazineartikelen over Indië en Indonesië en al zijn jaaragenda's met dagboek aantekeningen. Ik blader vaak door de mappen met foto's, tekstfragmenten, korte verhalen en aantekeningen die ik drie jaar voor zijn dood in bruikleen kreeg. Daarbij vroeg hij mij of er iets bij zat wat de moeite waard was om iets mee te doen. 'Samen desnoods?'

I

Foto van vroeger

